

delpunt uit naar alle stippen van den omtrek, en dood-eenvoudig een kwestie van tijd is het maar, op wier gunstigen uitslag men zeker kan gaan, dat van uit de kerkeraden de classes, van uit de classes de provinciale besturen hervormd zullen worden, en dat na een luttel tal van jaren eindelijk ook het toppunt aller wenschen bereikt, en de vergaderzaal der Synode door „welgezinden” zal heroverd zijn. Let ook op die nominatiën: lees die drietallen: zie die beroepingen maar: hoor die cijfers, waarmee slag op slag de coalitie der tegenpartij overstemd wordt: merk op den geheel anderen geest die in menig kerkbestuur reeds begint te ademen, — en niet waar? ge begrijpt 't immers, dat men vreugdedronken geheel buiten zich zelf geraakt, en niet meer luisteren wil naar den ongevraagden spelbreker, die kwaad zoekt te spreken van dat goede artikel, dat voorts van elke plichtsbetrachting ontslaat.

Toch moet dat geschieden. Niet zonder zelfbewustheid mag zulk een tijdperk van nameloozen voorspoed doorleefd. De gevaren waaraan men bloot staat moeten ingezien. De krachten die in beweging worden gebracht moeten gestuurd. De deugdelijkheid van ons wapen moet onderzocht. Van de eerste bedwelming bekomen, moet men zich rekenschap van den toestand geven. Verzuimde men dit, het zou gemis verraden aan gevoel van verantwoordelijkheid, en wreede teleurstelling aan het einde van den weg zou slechts de noodwendige wrake zijn, waarmee op zedelijk gebied elk plichtverzuim zich onverbiddelijk wreekt.

Is, zoo vragen we daarom, de direkte verkiezing der kerkeradsleden op zich zelf als blijvende maatregel te verdedigen? En nauwelijks wordt de vraag met ernst gedaan, of het ontkennend antwoord zweeft op aller lippen. Zoolang men de revolutionaire ideën nog als verderfelijk vloekt, en niet met bewustzijn het moderne begrip omhelsd heeft van een gezag, dat opklimt van onderen op, is op kerkelijk gebied zoo